

บ้านโคกเสม็ดชุนเมื่อปี 2428 ปรากฏหลักฐานว่ามีชาวบ้านตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ที่ทำการ ไปรษณีย์โทรเลขเชิงสะพาน ลอย เป็นบ้านของ นายปลอดปลูกอยู่ในอาณาเขตของบ้านโคกเสม็ดชุน และยังมีบ้านอีกหลายหลังตั้งอยู่ห่าง ๆ กันไปจน ถึง บริเวณที่ทำการสถานีตำรวจรถไฟบริเวณ บ้านโคกเสม็ดชุน มีต้นไม้ขึ้นอยู่หลายชนิด เช่น ต้นมะม่วง ต้นมะไฟ ต้นตาล ฯลฯ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ อย่างหนึ่งของชาวบ้านที่มักจะปลูกผลไม้พื้นบ้าน ควบคู่ไปกับการตั้งบ้านเรือนเสมอ

สภาพพื้นที่โดยรอบ บ้านโคกเสม็ดชุนในสมัยนั้นเป็นหนองเป็นบึง มีป่ากร้างโดยรอบบ้านเรือน ของผู้คน แต่ก็ยังมีชาวบ้าน จากบ้านอื่น ๆ เช่น บ้านกลาง ได้ขยับขยายย้ายถิ่นฐานไปบุกเบิก ป่ากร้างแห่งหนึ่ง (ปัจจุบัน คือ บริเวณ ที่ตั้ง ของวัดโคกสมานกุล) ซึ่งในสมัยนั้นเรียกว่า บ้านปลักขี้ใส่ โพลง ผู้บุกเบิกป่าในช่วงนั้นมีอยู่สองครอบครัว คือ นายบัวแก้ว นางหนูเงิน จันทเดช และนายเพชรแก้ว นางเขียว ไชยวงค์

ในสมัยรัชกาลที่ 5 กระทรวงคมนาคมได้ประกาศเวนคืนที่ดินส่วนหนึ่ง (ที่ตั้งของบ้านพักรถไฟในปัจจุบัน) เพื่อตัด ทางรถไฟผ่านไปลาดังเบซาร์ แหลมมาลาญ และสิงคโปร์ ชาวบ้านครอบครัวหนึ่งคือ นายงวง นางซี้ดวง สระระ ได้รื้อย้าย หาม เรือนไห ตั้งอยู่บริเวณที่ตั้งของ โรงแรมวังน้อย (ใกล้สี่แยกถนนดวงจันทร์ - ถนนแสงจันทร์) ชาวบ้านในสมัยนั้น เรียก บริเวณแถบนี้ว่า บ้านโคกบก เป็นบ้านรกร้างมานานหลายสิบปี ผู้บุกเบิกป่าบ้านโคกบก มาก่อนคือ นายเพชร แก้วไชยวงค์ และนายสีก บุญมี

ในช่วงเวลาอันใกล้เสียกันนี้ชาวบ้านจากบ้านต่าง ๆ พวกกันบุกเบิกป่าอีกหลายแห่ง เช่น แถบบริเวณวัดมงคลเทพา ราม หรือวัดปากน้ำ ถนนแสงศรี หรือในสมัยก่อนเรียกว่า ปลักโต่พุตทอง และ ปลักจันเหริง มีสภาพเป็นหนองเป็นป่า ลึกมาก บรรพบุรุษรุ่นก่อนได้ช่วยกันบุกเบิก แหล่งรกร้าง พัฒนาแหล่งทำกินไว้ให้ กับชนรุ่นหลังได้รับผลประโยชน์ อย่างมหาศาล